

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

STOCKHOLMS-INTERIÖRER

AF

JANNE BRUZELIUS.

III.

KULAN.

STOCKHOLM,
KUNGS HOLMS BOKHANDELS FÖRLAGS-EXPEDITION.

Stockholm,
tryckt hos A. L. Normans Boktryckeri-Aktiebolag, 1883.

FÖRSTA KAPITLET.

Herr notarien har "sträckt" upp sig.

Majsol log, och det var ett sprittande lif på Munkbrotorget.

Framåt trottoaren promenerade tvänne unge män. Stundom stannade de för att betrakta öfverfyllda korgar med aptitliga grönsaker och fråga en bredronad madam om priset eller skämta med de rosenkindade »brogrebborna».

Det var notarien Kulander och kandidaten Eklund. Hvad den förstnämde såg högtidlig ut! Han bar hög svart hatt, hvit halsduk, och nedom den chokoladfärgade vårrocken såg man ett par svarta pantalonger. Victor Emanuels mustacherna hade härjämte denna morgon erhållit en så grundlig uppborstning, att de mycket påminde om tvänne ekorrsvansar.

— Ser du hvem som kommer der? frågade notarien.

— Nog ser jag, men se inte dit. Låt dem gå förbi. Vi ska' i stället titta på sparisen här

— Inte tänkte jag uppehålla dem, men hvarför skulle jag inte helsa.

— Hm! det är allt ett par ruskiga herrar.

— De ha' inte råd att köpa sig nya kläder, stackars gossar, de ha' ingen rik pappa som du.

— Men de ha' råd att gå in på krogen. Ser du hur de kila in bakvägen till bolagskrogen här midt emot. Jo, det är ett par fina pojkar.

— Åhja, Jeddo är för närvarande en af våra produktivaste författare.

— Kära du, hvad är det väl för produkter!

— Han har sin publik. Karlen är populär från Skanör till Haparanda, och förläggarne förtjena på honom.

— Nå, än den andre då?

— Jochum Edqvist är onekligen en ganska talangfull genremålare. Nu är han lite' på dekis och går och suddar, men ser du..... Nå, du känner inte till — kan inte sätta dig in i artistlivets interiörer. — Hvad tror du nu de stackar'na göra inne på krogen?

— Supa, naturligtvis.

— Kan nog hända, men inte är det just så säkert. Jeddo brukar ibland, när han har ondt om pengar och saknar logi, slinta in på en sylta för att raspa ihop några kronor. Han tar besken, begär papper och bläck, och så skakar han fram som hastigast, en notis, uppsats eller skizz. Medan han se'n springer upp till närmsta tidning eller förläggare, får ytterrocken

hänga på krogen som säkerhet för mat, papper och fluidum. Edqvist återigen, som excellerar uti att måla kroglifsinteriörer, går på krogen, sitter der halfva da'r och ritar studier.

— Och så blöter han på litet emellanåt, förstås.

— Jaså, du tror verkligen att de sitta och supa derinne? — Om vi skulle följa exemplet!

— Midt på ljusa dagen gå in på en bolagskrog! — Är du rasande?

— Se så, snobba dig nu inte, utan kom med. För att inte för mycket genera dig, kunna vi gå genom porten här.

— Du skulle ju gå ner och ta emot Upsalabåten.

— Åhja, nog hinner jag med det alltid. Ännu har jag en half timme på mig. Stig på du. — — — Go' da' på er, gossar! — Jaså här sitten I och spisen middag. Låt se, hvad ha'n I för rariteter? Hvar sin rågade tallrik vatt'gröt och en skål mjölk Inte en droppa bränvin! — Ja, men är det inte otroligt, Eklund? Tänk, att det kan gå så nyktert till på en bolagskrog!

Det låg någonting uti Kulanders blick, då han uttalade dessa ord, som färgade Thor Eklunds ansigte karmosinrött.

— Hvad kostar en sådan stor portion middagsmat? — Jaså, trettiofem öre, och då blir man också mätt, förstås. — Tack, bror Jeddo,

jag snusar inte. Kom ned till Blanchs en afton och drick ett glas punsch med mig. Du vet, att du alltid är välkommen till »lökarne».

— Tack, »Kulan» — men det går inte.

— Hvarför det då?

— Har du då inte ögon? Inte kan jag visa mig för hyggligt folk, som jag ser ut..... Inga knappar i rocken, och stöflar, som dricka brunn, men i nästa vecka får jag nya, stiliga kläder från topp till tå. Nu har jag äntligen fått mitt manuskript färdigt och är på väg till förläggaren. Här ser du luntan.

— Får du bra betaldt?

— Åh, den snösocken lär väl inte ge mig mer än efter sju och femtio arket.

— Fy f-n! — Nå, du ser så tyst och dyster ut, Edqvist. Hvad går åt dig?

— Åh, han är ute och ska' schackra bort en aqvarell..... Hans treåring dog i går.

— Lycklig den då — ty »sådana höra ju himmelriket till». Jochum, det ska' du inte sörja för.

Tvånne stora, gula tårar rullade ut för målarens kinder och försvunno i hans hop-tofvade, blonda helskägg. Än häftigare började han sörpla i sig sin gröt och mjölk.

— Låt mig se på din aqvarell..... »Frieriet». — För tusan, det var ju en riktigt liten näpen bit! — En blomsterterrass med ett trädgårdshus i fonden. Hon är verkligen ypperligt

tecknad brunetten i ljusa klädningen, der hon med spänd uppmärksamhet står framåtlutad och betraktar den lilla prestkragen, som blondinen håller på att beröfva sina kantblad. — Och der ha vi ynglingen-friaren.

— De ville ha' honom båda, inföll nu målaren utan att se upp från sin tallrik — därför hade de alla tre kommit öfverens om att ställa sig under blommans domsvärjo. Blondinen räknade: Fanny, Nora, Fanny, Nora

— Den blonda hette Fanny, inte sant?

— Ja.

— Då vill jag hålla vad om, att blomman utkorade henne.

— Nej, det blef den andra.

— Du säger det der, som om det vore en tafla ur verkligheten. — För tusan, den der biten skulle kunna duga till brudpresent. — Hvad kostar den?

— Femtio kronor.

— Topp, låt mig få den. — Du ska' ha' minst sjuttiofem. Vi slå oss tillsammans några stycken, skramla ihop och skänka den till unga frun. — Ja, det är mitt allvar. Jag tar den med mig, och kommer upp till dig i afton. Du har mitt ord, och du känner »Kulan». — Du bor väl kvar i ditt gamla näste? — Godt! — Se här, fröken, tag betalt för två cognac. — Adjö på er. Nu ska' jag ner till Riddarholmskajen och ta' emot båten från Upsala. Det är ett

helt bröllopsfölje med — och »Kulan» har strängt sin lyra.

Den tjugoförsta dagen i 1877 års »blomstermånad» var hänförande. Små hvita skyar gled med stor snabbhet öfver en hög, mörkblå himmel. Solen närmade sig zenith och liksom öfversådde de genomskinligt smaragdgröna vågorna med guldpaljetter. Hade icke en frisk sydvest fläktat från Mälaren, skulle hettan varit qväfvande. De små ångsluparna voro öfverlastade med flyttgods, afsedt för sommarnöjena längs kusten. På terrassen nedanför »Svea hofrätt» var som alltid en mängd menniskor församlad. Blott ett fåtal var sysselsatt med arbete. Dagdrifvarna voro som vanligt öfvervägande. Sjaarne drefvo af och an, hängde öfver bröstvärnet, badade sig i solskenet, funderade på gud vet hvad, medan de spejade ut åt Skinnarviken, inmundigade snus, spöttade och knuffades.

Elegant behandskade herrar flanerade fram och tillbaka med käppknappen för munnen och lorgnetten i ögat, närgånget mönstrande hvarje förbigående fruntimmer, för att sedan halfhögt kritisera deras »bizarra» vårtoaletter, pannluggar, snäfva kjortlar m. m. Bland dessa flanörer återse vi äfven Kulander och Eklund. De samtalande lifligt.

— Hvarför tycker du att det är så underligt, att vi äro goda vänner. Jag och Bernhard Grundström ha' ju känt hvarandra sedan vi voro helt små — hafva följts åt i skolan och skrefvo samtidigt in oss vid akademien.

— Har du legat vid akademien, Kulan?

— Jo du, och det fyra terminer.

— Du läste på?

— På ingenting. Jag bara söp, spelade vira, sjöng visor, skref kupletter, arrangerade societets-spektakel och hade för resten f—dt roligt.

— Nå, än Grundström då?

— Han pluggade vildt och var aldrig ute mer än på högtidsdagarna.

— Känner du hans fästmö?

— Inte vidare än att jag har sett henne. Hon är som du vet dotter till professor H. och lär efter hvad jag hört vara ovanligt söt och älsklig.

— Hur kom egentligen det der partiet till stånd. Gubben är ju teolog, envist ortodox och oblidkelig i sina åsigter. Jag kan icke fatta hur Grundström kunnat finna nåd och huld inom den puritanska familjen. En sådan fritänkare som han

— Vet du, oss emellan tror jag att gubben inte har ringaste kännedom derom. Bernhard var under hela sin akademitid mycket förbehållsam och uttalade högst sällan några åsigter.

— Men flickan, som antagligen fått en religiös uppfostran, hvad skall hon väl säga, när hon får veta, att hennes man far omkring i landet, håller föreläsningar och predikar otro.

— Otro! Ja, det är som man ta'r det. Jag tycker han har ganska sunda åsigter om både ett och annat. Förstås, på senare tiden har han börjat bråka med den Comtska filosofien och ämnar utgifva en brochyr om positivismen. I stora bokstäfver läser man på väggarna i hans arbetsrum: *Lefva för andra. — Kärlek som grund — Ordning som stöd — Framsteg som mål.* Nå, hvad säger du? Kan man välja sig vackrare lefnadsprinciper? Är det nu en förståndig qvinna, så Sådan ståtlig figur! — Det var något till jänta det! Så hög-barmad! — »Hur dägelig är icke hennes gång i skorna», och fagrare än solen i Karlstad lyser hennes nacke! — Det var f-n hvad den är röd. Nej, det der exemplaret får jag titta lite' närmare på. Kom med du!

— Stanna! — Hör du, Kulan, vänta, får jag säga dig ett ord!

— Hvad då?

— Jag känner henne ju. Låt bli att syna henne så! Kan du inte förstå, att du generar mig. Hon är inackorderad hemma.

— Hos dina föräldrar! — Se'n hur länge?

— För ungefär sex veckor se'n presenterade Filén henne uppe hos oss. Hon heter Forsman

och är prestdotter från Vestergötland. Hennes föräldrar äro döda. Hon är kommen till Stockholm för att fortsätta sina studier, och ämnar om några år gå upp i studentexamen. Hon hade rekommendationsbref till Filén från en gammal kyrkoherde der nere.

— Jaså, min gode Thor, nu förstår jag. Det var för hennes skull du instälde din Lundaresa, och det fastän du på »du Nord» tagit ett festligt afsked af alla dina vänner. — Åh ja, qvinnan är dråplig.

— Kära du, hon frågar inte en smul efter mig. — Kan du gissa, hvem som är hennes lärare?

— Du sjelf.

— Nej. Doktor Bernhard Grundström.

— Hvad säger du? Bernhard Grundström! Har han tid att ge lektioner, som för sina stortartade arbeten »för menskligheten» knappt har tid att ta' emot några patienter?

— Ja, nog förefaller det mig ganska mystiskt. Hon hade rekommendationsbref till honom också, och nu besöker han henne dagligen, sitter der två timmar och pluggar latin, geometri och algebra och det får jag uppriktigt säga, att efter hvad jag har lyssnat mig till genom dörren gå deras studier framåt med stormsteg. Hon läser från morgon till afton, ofta till två, tre på nätterna.

— Sää?

— Hontänker taga studentexamen och sedan,

om hon kan skaffa sig medel, studera medicin och bli läkarinna. I annat fall går hon in vid telegraf- eller postverket. Hon vill bli oberoende, sjelfständig — kunna försörja sig sjelf.

— Prosit! Det är ruter i den flickan. Nå, kommer Filén ofta ner och besöker henne?

— Aldrig, det skulle mamma icke tillåta. Vi stå på spänd fot med honom. Mamma eller rättare Grusberg har sagt upp honom till den förste oktober.

— Hvarför det då? Betalar han icke sin hyra ordentligt?

— Jo bevars, men han vill inte hålla rent i sin trappa — har inte låtit skura eller krita se'n han flyttade in. I stället brukar han emellanåt ta' med sig hem en påse sand, som han strör ut i trappan för att han icke skall falla, som han säger.

— Hvad försörjer den der karlen sig med? Har han pengar?

— Ja, den som det visste. Mig förefaller den personens hela uppträdande ytterst problematiskt. Ibland är han borta flere dagar å rad, och när han så kommer hem, stänger han in sig och går understundom icke utom dörren på en hel vecka, och Gud vet hvad han då lefver af, ty hemma har han intet hushåll. Ljus brinner det nätterna igenom, antingen han är hemma eller borta. Ibland får han besök af en slusk, som han kallar sin renskrifvare. Jag tror nästan, att han har

något slags skriftställereri för sig. Han umgås med allt slags folk. Trashankar, stadsbud, kolportörer och droskkuskar springa der ständigt i trapporna, och in slippa de alltid och stanna der ibland hela dagarna, man ser dem åtminstone inte gå ut igen. En dag såg jag en sjäare helt fräckt taga upp en nyckel, öppna tamburdörren, stiga in och läsa igen efter sig. Naturligtvis ringde jag på. Ingen öppnade. Jag sprang då ned och hemtade ett af biträdena, och vi började stormringa. Då öppnades dörren, och Filén visade sig i nattrock. En tjuf har smugit sig in till er, sade jag. Såå, sade han skrattande, den har jag inte sett, fastän jag varit hemma hela tiden. Har ni sofvit då? Nej bevars, han hade inte sofvit, utan suttit och skrifvit, men någon ringning hade han inte hört. Jag underrättade honom om hvad jag sett. Besynnerligt, hvar kan den »busen» ha' gömt sig? utbrast han. Vi undersökte rummen och garderoberna, öppnade skåpen, sågo under sängar och soffor, men ingen syntes till. Filén skrattade och menade, att jag sett i syne. En natt kom han och Grundström släpande hem med en menniska, som antingen var död eller åtminstone dö'full.

— Hvad hade de då för fuffens för sig.

— Ja, inte vet jag. Filén bar upp karlen till sig, och Grundström stannade hos honom hela natten.

»Se der kommer den!» ropade man.

Klockan fattades nu endast några minuter i tolf. Bortom Långholmen såg man röken, och snart visade sig äfven bogen af Fyris. Man började nu trängas nere vid landningsplatsen. Trenne tomma hyrkuskvagnar körde fram. En grupp herrar och damer började nu att med sina näsdukar vifta mot ångbåten.

— Adjö med dig, Eklund. Nu får jag försöka att tränga mig igenom. Jag ser, att »dom andra» redan stå och vifta dernere. Det är släktingar och vänner till familjen Grundström. Vi äro bjudna på frukost hos kommerserådinnan. Du kan ju tränga dig med fram. Det dröjer ännu några ögonblick, innan båten lägger till. — Se der ha' vi brudgummen.

— Han liknar ju den flygande holländaren, der han mager, svartklädd och blekare än vanligt står främst på ofvandäcket. Hvem är den der med långa bruna polisongerna och sorgfloret kring hatten?

— Kapten Falkman. Du vet han som var förlofvad med den fröken Grundström, som dog för en tid sedan. Det säges att han nu ska' ha' den yngre systemen, henne som han talar med. Hon var hans tärna på bröllopet. Nu kommer lilla frun också upp på däck.

— Hon är ju förb söt, men ännu bara barnet. Så näpen hon ser ut!

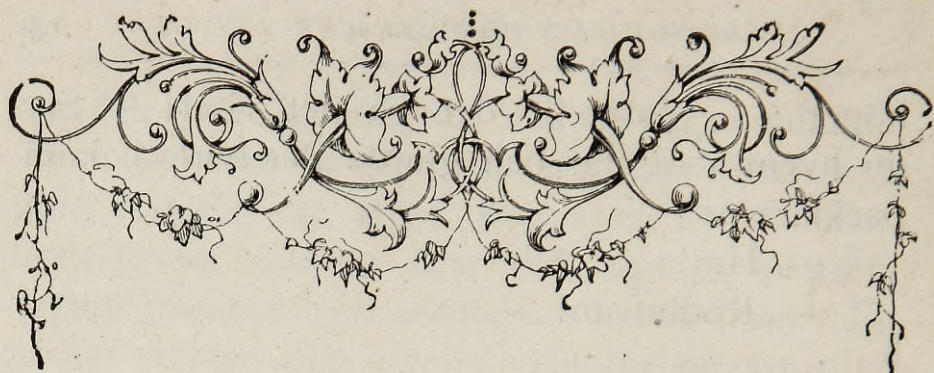
— Men hvarför bjuder han henne inte armen? Hvad f-n står han och bligar efter der till

höger Jaså, är det på det viset! — Ser du hvem som står och gluttar der borta bakom packlårarne?

— Hm!

— Rödlufvan!

ANDRA KAPITLET.

"Kulan" har ordet.

Hvem har väl icke, då han gått upp för de branta trätrapporna, som från Stadsgården leda upp till Katarina Östra Kyrkogata, pustat och känt sig besvärad af attraktionen. Då det nyktra Y. vid niotiden den tjugoförsta maj såg notarien Kulander springa upp för de etthundra-femtio trappstegen utan att ett ögonblick hejda farten, kände det sig så förbluffadt, att det måste rimma:

Ja, Kulan är svår,
Öfver tyngdlagen han står.

.....

Långsamt haltade det sjelf efter. Kulander väntade uppe vid Renstjernas gränd. »Det nyktra» återtog nu sitt impromptu med några mustiga tillägg, på hvilka Kulan ögonblickligen svarade:

»Konsten den är ringa,
Tyngdlagen att betvinga.
Vet! Det endast öfning är:
I tretti' år jag sprungit här.

Ja, just i gamla hörnrucklet du ser der borta stod en gång min vagger. I den här rännstenen har jag lekt, byggt mina qvarnverk och lofverat mina spånskepp. Här har jag tillbragt min lyckligaste tid — min barndom. Ja, se du på mig, jag är rännstensunge. Hm! det var den tiden. Inte fick man mat alla da'r, men hvar qväll gick man på spektaklet. Du ska' veta, salig far min var teatervaktmästare, och jag fick lof slinta in, fast inte luktade jag alltid »eau de cologne». Vi voro alldeles för många syskon. Hur skulle stackars mamma kunna skaffa kläder till nio slitvargar, som oupphörligt växte ifrån sina plagg. Ibland hade man en skjorta på kroppen, ibland ingen; ibland skor, men då sällan sulor. Man nyttjade pappas eller äldste brors gamla äf-lagda byxor, som släpade efter hälarne. En gammal hattskrålla, ärfd af någon gifmild farbror, och som vanligen gick ned öfver öronen, utgjorde högtidsblåsan. Man bar stolt gula hängslen, gjorda af tyglister. Visserligen hade man ett hem, och det älskade man, ty der bodde ju mamma, men man föredrog ändå sin egen mammas gata. Också sprang man omkring och hade skojigt, passade på folk, snokade reda på allt, latades, svor som en olycka, höll till på krogar, kände tjufvar och

talade rotväliska, som man blott kan det uppe på södra bergen. Om höstarne tog man plankbiljett och humla frukt i trädgårdarne.»

Kulander, som kom från annandagsfrukosten hos kommerserådinnan och der betydligt kalaserat, var mer än vanligt upprymd. Allt mer lifvad af sina barndomsminnen fortfor han: »Ack herre Gud ja — när man var »grabb», då kunde man roa sig. På Katrina »körgål» hade vi vår lekplats. Der spelade vi knapp, topp och skyttel, hoppade hage och refvo upp stenar för att se på gräsuggor. Sådana intressanta fynd man gjorde. Det fans timmerbaggar nere i brädgårdarne vid Djurgårdsviken, mångfotar och metmaskar under Sista-styfverns trappor och grodyngel i dikena kring Hammarbysjön. Man hade Gu' bevars sin egen fauna, som man studerade med största uppmärksamhet i vrärna, såsom jungfru Marie nyckelpiga, bladlusen och en lustig krabat, som vi kallade »pocker», därför att han var svart, luden och slemmig, hade två horn på stjerten, fjäll under magen, blåsor på ryggen, krälade än långsamt, än hastigt, kunde stå på hufvudet och försvinna i ett ögonblick. Om fredagarna var det begravningsdag i Katrina, då stoppade vi toppar och knappar i fickorna och fattade posto vid grindarna. Gick så en likprocession förbi, och vi bland dem som åtföljde den döde äfven igenkände en läkare, ropade vi: Hörru, titta på den du, nu bär han

hem sitt arbete. En gång var det stor begrafning, och i folkträngseln föll det mig in att i en vändning pussa en liten, vacker flicka på mun. Hennes mamma, en fin fru med piplockar, vände sig förargad om: — — Var det du, din byting, som tog en kyss från dotter min? — Jag, min fru! Visitera mig!

Stundom höllo vi auktion på de sällsyntaste kuriosas. Man utbjöd till salu allt upptänkligt. Ett qvickhufvud, som för okynne blifvit körd från södra latinskolan, utbjöd en gång, då han fungerade som auktionist: Det horn, som Simson hade till de filisteer, det fat med outplånliga blodfläckar, på hvilket Johannes Döparens hufvud blef serveradt åt Herodias, en flik af Elie mantel, den tång, hvarmed Caligula brände sitt skägg, Neros tandborste m. m.

På festdagar, t. ex. de kungliga namnsdagarna, då voro vi något »bussiga», tågade mangrant ut till Djurgården, ströfvade omkring flöckvis, flinade åt Kasper, sjöngo oanständiga visor till positivmelodierna, rökte kritpipa, duade glädjeflickor, hurrade för de kungliga, hvisslade åt polisen, hojtade, blandade in »halleluja» i en slagdänga, sjöngo allt från »Si Guds lamb» till de mest uppslupna fröjdvisor, men voro ändå till själ- och hjerta alls icke elaka. Det är besynnerligt, men ser du, själen har en perla, oskulden, och perlorna upplösa sig icke i smutsen. Så länge människan är barn, vill Gud

att hon skall vara oskyldig, hon må nu vara rännstenskerub eller prins af blodet.»

Kulander stannade.

— Se så, nu är jag vid ort och ställe. God natt med dig, Mårten. Gå nu nyktert och anständigt hem och lägg dig.

— Hör du, Kulan, kan du låna mig en »krischa»?

— Inte har jag några penningar att låna bort. Bror din är ju läkare, ogift och förtjenar bra med penningar, hvarför vänder du dig icke till honom?

— Han är sjuk och ligger sedan i förgår på Serafimerlazarettet.

— Jaså, är han nu der igen. I ären då ett par riktiga suggor — rusets offer. Du super dig full af alkohol, och han, den insigtsfulle, bildade mannen — läkaren, berusar sig på ett än mera raffineradt sätt. Fy f-n, han är ju morfiogag.* Det är inte tre år sedan han nästan

* För att döfva kropps- eller själsmarter insprutar morfiogagen i armen eller bröstet medelst ett fint kirurgiskt instrument, tid efter annan, icke sällan dagligen, morfinlösning i sitt blod. Sorgligt nog begagnar sig mången läkare af denna för stunden nervstärkande och angenämt berusande stimulans, likgiltigt föraktande de fruktansvärda följder och den förtidiga död, som detta experiment ofta upprepadt ovilkorligen verkar. Nyligen afled en ung, förhoppningsfull med. kand., tillförordnad läkare i Waxholm, af morfinförgiftning. Inom medicinska kåren är det fallet icke sällsynt: som kandidat alkoholist, som licentiat gourmand, morfiogag eller opiumrökare.

halvdöd intogs på Diakonissen och med möda räddades — och nu är han deran för andra gången. Nej hör du, Mårten, gå hem och lägg dig! Af mig får du inte ett öre. Jag tänker inte befrämja din dryckenskapslast.

— Du moraliserar mig och super sjelf som en borstbindare.

— Det är lögn. Jag är måttlighetssupare. Dessutom sköter jag min tienst med berömvärdt nit. Fråga mina förmän, om jag inte alltid fullgjort mina skyldigheter. Hvar enda morgon klockan sju kan du träffa mig i posten.

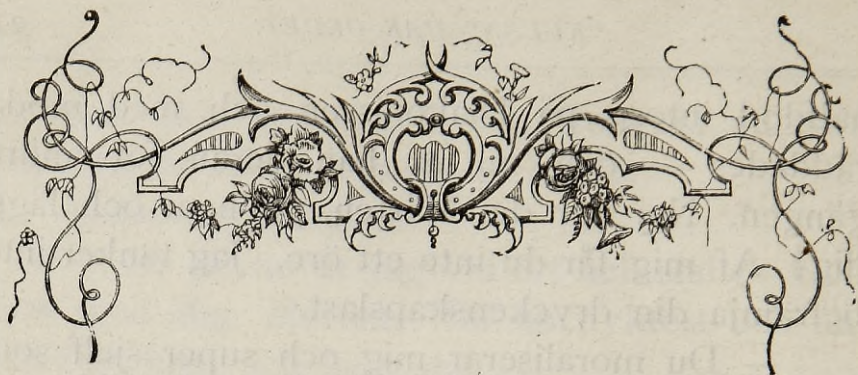
— Att du alltid full gjort dina skyldigheter tror jag nog f.n. — Men hvad gafflar du för »goja» om brör min, som du inte känner. Kan man inte bli sjuk utan?

— Hör du, hvad har han för sjukdom?

— Det angår dig inte Jag råder dig emellertid att inte sprida ut falska rykten. — Vill du vigma mig en etta, så säg? Jag har inte ätit någon middag.

— Du vill ha' mat? Kör, det skall du få. — Se här har du en mätpolett till ett mycket snyggt nykterhetsvärdshus vid Götgatan. Gumman Tilander har präktig mat. Öl får du också, men inte bränvin. — God natt!

TREDJE KAPITLET.

Skal och kärna.

Det hus, uti hvilket Kulander nu inträdde, liknade en kasern. Det var uteslutande bebodt af fattiga familjer.

Då han passerat inkörspporten, hade han framför sig en stor och ovanligt rymlig gårdsinteriör, men en otrefligare och mera ödslig sådan låter ej rätt gerna tänka sig. Stenläggningen var här till hälften öfvervuxen med gräs och maskrosor, den andra öfverdragen med grönaktigt mögel. Der och hvar såg man ett mossbelupet stenrös, en rutton träbänk, ett gammalt fläderträd och midt på gården en igenspikad brunn med högt räck. Borta i ett hörn skräpade en vanskaplig skräpuk, en staty af sten med stympadt ansigte. Till höger längst inne på gården, just der berget begynte stupa utför, låg en gammal, dyster byggnad, som öfverskyggades af höga popplar.

Denna tomt har sin historia. För en hundra år sedan låg här en kringbygd gård, som egdes af friherre Reuterholm. Huset åt gatan refs i början af seklet, men den ruinlika bygnaden inne på gården har man icke vågat sig på. Här har nemligen, så går sägnen, den store mystikern och frimuraren hållit sina spiritistiska seancer, och ännu i dag visar man ett stort rum i bottenvåningen, som skall hafva varit hans laboratorium.

Oaktadt bygnaden innehåller flere rymliga lägenheter i godt skick, och man från fönstren har den härligaste utsigt öfver Stockholm, stod hela huset öde, med undantag af flygelrummet.

Andarna hafva här fortfarande sitt tillhåll och skrämma bort hyresgästerna. Den som icke minst grasserar här, lär efter hvad man berättar vara gamle Reuterholm sjelf.

På en af de höga, flata stenarna satt med ryggen stödd mot brunsräcket en liten åttaårig flicka.

Hvad hon såg fundersam ut, den lilla, der hon barhufvud satt insvept i en tunn, urblekt sjal. Nästan automatiskt strök hon en stor, gul katt utefter ryggen, medan hon betraktade den klara, stjerntindrande natthimlen.

Katten spann. Barnet suckade tungt.

— God qväll, lilla Anna! Sitter du här och slickar månsken? Fryser du inte? Det är ändå rätt kyligt. Är pappa hemma?

— Han är utgången, men kommer väl snart hem, tänker jag. Vi ha' redan länge väntat på honom.

— Hvart har han gått?

Barnet teg.

— Lille Nils är död, sade hon och såg med sina stora, drömmande ögon upp mot himlen.

— Ja, han har flyttat till en af de der stjernorna, du ser der uppe.

— Jag vet, men säg till hvilken? Jag har suttit här hela aftonen, väntat och väntat, att han skulle blinka ner till sin lilla syster som nu inte har det minsta roligt mer — tillade hon med ett uttryck, som kom Kulanders ögon att vattnas.

— Seså lilla Anna, nu ska' du inte vara ledsen. Om du blir en snäll flicka, får du nog råka honom en gång der uppe.

— Tycker du att jag är mycket elak? Pappa säger ibland, att jag är en sådan vanartig unge, fastän jag liksom mamma ser ut att vara ett sådant der litet, beskedligt kräk.

— Åh, det menar han bestämdt inte — men hvar kan han egentligen vara. Jag skulle ju träffa honom.

Den lilla slog ned ögonen utan att svara.

— Säg, vet du det?

— Hm, nog vet jag, men har inte lust att »babbla» om det.

Barnets undvikande svar väckte Kulanders nyfikenhet.

— Du får tio öre, om du säger det.

Hon kastade en lysten blick på slanten, som glimmade i månskenet, men skakade ändå betänksamt på hufvudet.

— Nå, du får konfekt då.

— Du har inte någon konfekt. Du bara narras liksom pappa.

— Har jag inte! Så se då, tillade han och drog upp ur frackfickan en mängd i glittrande omslag inkapslade konfektyrer.

Det var hans desert från kommerserådinnan Grundströms frukostbankett.

— Jag har gömt dem åt mina egna barn, men nu skall du få dela med dem, om du vill säga mig, hvart din pappa gått. Se här tre stycken.

— Gif mig dem, så skall du få veta det. Tack! Han har gått ned till pantlånarn med mammas sista ring, men talar du om att jag sagt det, får jag mycket stryk.

— Brukar då pappa slå dig?

— Hm, ibland.

— När då?

— Åh, när han varit nere i sta'n, kommer sent hem och druckit sig full.

— Är han då elak?

— Inte alltid, ibland, men då gömmer jag mig under täcket, och så får mamma stiga upp och ta' fram mat.

— Hör du, är han stygg vid din mamma?

— Åh nej, han kallar henne bara för l-der,

säger att hon stinker, har dålig andedrägt, och ber henne packa sig i säng.

— Nå, hvad gör han sen?

— Han skrufvar upp lampan, lägger upp litet färg och sätter sig framför staffliet för att måla på »det förbannade ögonblicket», tills han somnar och faller från stolen.

— Ligger han så qvar der till nästa morgon?

— Åh nej, då väcker jag mamma, om hon sofver, och så stiger hon upp. Se'n släpa vi honom bort i hans säng och kläda der af honom.

— »Det förbannade ögonblicket», hvad är det för slag?

— Det är taflor. Pappa målar sedan flere år inga andra taflor, men sådana ha' vi många färdiga, och många har pappa sålt.

— Men hvad föreställer då »det förbannade ögonblicket»?

— Det är två flickor och en gosse, som stå i en trädgård

— Såå Hm! Nå, blef pappa ledsen, när lille bror dog?

— Ah, i natt har han varit rysligt svår. Han svor och målade hela natten och sade, att det var mammas skull att Nils dog, för doktorn sa' att han dog af mask, och den hade han ärft af henne.

— Nå, Anna, då tycker du väl, att din pappa är bra stygg?

— Pappa är inte stygg, han är bara olycklig

och sjuk. Ack, han suckar ibland så tungt, så tungt, och så spottar han blod. Stackars pappa! Mamma säger, att han får inte ro förr än i grafven.

— Du är bestämdt en liten snäll flicka, Anna. Men hvad du nu sagt till mig, ska' du aldrig säga åt någon annan.

— Du gaf mig ju konfekt för att jag skulle säga det, och jag får så sällan något namnam.

— Ja, ser du, till mig gjorde det ingenting, för jag talar inte om det för din pappa, men det gör alla dom andra. Nu får du ett stycke konfekt till, om du lofvar mig att vara tyst som en liten råtta i sitt hål, så snart någon frågar dig angående pappa och mamma.

— Ja, det lofvar jag dig — men då kan du gerna ge mig din tioöring. Jag behöfver pengar.

— Behöfver du pengar, hvad då till? Är du kanske hungrig?

— Åh ja, inte har hvarken jag eller mamma ätit något sedan kaffet i morse. Pappa har varit ute hela dagen för att sälja taflor, men han har haft otur, sa' han. För ett par timmar se'n gick han ner med mammas ring.

— Se här har du en femtioöring.

— Tack, så snäll du är, men så mycket behöfver du inte ge mig — blott några öre, så att jag kan köpa blommor till lille Nils. Pappa har sagt, att får han pengar, skall han låta

stoppa ner honom i öfvermorgon — och se'n får jag aldrig, aldrig, aldrig mera se honom.

Hon suckade, lutade sig fram och gömde sitt lilla ansigte i sina händer. Men hon grät icke. Hos detta arma barn tycktes tårekällorna redan ha' sinat ut. Olyckan är en siroccovind, den brådmognar och förtorkar allt.

— Kom, Anna, så ska' vi gå upp till mamma.

Notarien tog den lilla vid handen, gick in i huset och steg långsamt upp för den nötta trappan.

— Tamburdörren är inte stängd. Jag skall öppna den för dig.

Notarien, som befann sig ensam i den mörka gången, drog upp sitt tändsticksetui och tände en sticka. Några steg längre fram i gången stod barnet och höll en dörr öppen. Stickkan slocknade, tamburen var mörk, hvarför Kulander tände en ny.

— Ser du hvad som ligger der.

Hon pekade på ett aflängt paket, som låg på stengolfvet i ett hörn.

— Det är lille Nils. Han har en handduk och en skjorta på sig. För resten har pappa virat in honom i Dagbladstidningar.

Kulander bleknade. Han knackade häftigt på innandörren.

»Stig in!» hördes en tunn, svag stämma.

Anna hade redan öppnat dörren, och den unge mannen såg framför sig en interiör, som

långt ifrån var honom obekant. Rummet var stort och rymligt. Väggarna voro öfverstrukna med mattblå limfärg. Framför den murade, hvitmenade kakelugnen stod en liten jernkamin. Tegelstensgolvet hade genom nötning på sina ställen erhållit betydliga försänkningar.

I ena hörnet anade man bakom ett veckadt, rutigt bomullsskyrke hyllorna för familjens köksredskap. Handtaget till en skurbalja stack åtminstone fram. En ofantligt bred och ranglig imperialsäng af mahogny upptog jemte en synnerligt primitiv tvättställning ena långväggen. En mahognychiffonier tog sig mycket prydlig ut vid sidan om ett gammalt furuskåp. Borta i ett hörn med underlag af träblock syntes en liten säng om tre fots längd. Ehuru den var omsorgsfullt draperad med gamla mattor, urskilde man det oaktadt vid närmare granskning den välbekanta formen för ett baktråg. Det var Annas bädd, som lille Nils ända till dagen förut fått dela med henne.

Fyra skamfilade mahognytaburetter med trasiga öfverdrag, midt på golvet ett staffli med tillhörande skrufstol, ett gammalt, rangligt bord med uppslagna fällskifvor, till större delen öfvertäckt med kartong, färglådor, penslar, paletter, utskurna studier m. m., fulländade möblemang. De båda höghvälfda fönstren hade små, blyinfattade glasrutor, och de breda karmarna uppburo dubbla rader af glaserade ler-

krukor. Oaktadt den atelierlukt af terpentin och fernissa, som gjorde luften i detta rum från och obehaglig, trufdes och blomstrade här pelargonier, geranier, myrten, fuchsier m. fl. Elden brann i kaminen, och öfver ringarna puttrade en sotig kaffepanna.

En fotogénlampa brann på bordet. I närheten satt ett fruntimmer sysselsatt med att fälla ett stycke oblekt domestik. Hon såg ut att vara omkring trettio år, var pussig, undersätsig, med däst mage, hade dubbelhaka, breda, hvälfda ögonbryn, långa, mörka ögonhår, kall, glanslös blick, starkt framträdande kindknotor, mörkbrunt, yppigt hår, friserad pannlugg, små öron, vidgade näsborrar och en liten mun med fylliga läppar.

Man kunde icke tycka, att denna qvinna var vacker, men hon väckte alltid deltagande, och de flesta funno henne »söt». Hennes ansigte hade nemligen oaktadt de trettio åren behållit någonting barnsligt troskyldigt, och man tyckte sig ständigt deruti läsa det allra som näpnaste uttryck af förvåning och barnslig oskuld.

Hon var iklädd en morgonrock af grått helylle med röd sammetsbesättning. Den hade en gång varit elegant, men var nu lappad på armbågarna, trasig i kanten samt här och der trådsliten, nerspild och full af fläckar. Sinne för ordning och renlighet spårade man icke hos

henne. Kragen var smutsig, händerna af tvifvelaktig renhet och alla tio fingrarnas naglar hade s. k. sorgkanter.

— God afton, fru Edqvist.

— Sää, är det notarien? Välkommen! Min man har väntat er hela aftonen, han är nyss utgången.

— Jaså, har han det.

— Ja, det är väl ungefär tio minuter sedan han gick, men han lofvade att genast komma tillbaka.

Hon säger då en osanning med förvånansvärd ledighet, tänkte Kulander.

— Jag får beklaga sorgen!

— Tack! — Ja, det var ett hårdt slag men Herran gaf och Herran tog Jag fällar just hans svepning, fortfor hon och föll i en hysterisk gråt.

— Hvar ha' vi det lilla liket? frågade Kulander och gjorde ett slag kring rummet. — Kan man få se det?

— Ack, snälle notarien, så gerna men min man har burit ut gossen i ett annat rum och tagit nyckeln med sig. Vi kunde inte ha' honom här inne, väderleken är så blid.

— Hvad dog han af för sjukdom?

— Doktorn sade att det var maginflammation.

— Var det inte maskslag? Vet mamma, det tyckte jag doktorn sa'.

— Nej, mitt barn, det var maginflammation. En besynnerlig qvinna, tänkte Kulander, hon tycker inte om att hålla sig till sanningen.

— Edqvist dröjer länge. Han har väl talat om att han lemnade sin aqvarell till mig. Vi voro några vänner, som köpte den i kompis, passade in den i en vacker ram och skänkte den som bröllopspresent åt doktorinnan Grundström. Hon blef mycket förtjust. — Ja, det var verkligen en ganska talangfullt hopkommen bit. Två unga flickor, som dra blomsterlott om karesten. Den vann allmänt erkännande, och jag lyckades drifva upp priset till hundra kronor.

— Tänk, så snällt af er! Nå, Jochum kunde då inte heller rätt gerna sälja den billigare — utan förlust. Han har arbetat rätt länge på den, har kostat på sig modeller, och de äro så dyra.

Anna, som uppmärksamt lyssnat, närmade sig nu.

— Nej, men mamma då! En sådan der tafla målar ju pappa på en dag — och sådana ha' vi ju många Vill du köpa fler Här ha' vi Kom med, skall jag visa dem!

— Anna skall genast gå och lägga sig, eljest blir pappa ond, då han kommer hem och får se, att Anna ännu är uppe så här dags.

Den lilla, så strängt tilltalade drog sig tyst tillbaka och började lydigt kläda af sig, och i

sin oskuld kom hon efter några ögonblick, endast iklädd sitt lilla, korta linne, framspringande för att taga god natt, räcka sina bleka läppar åt modern och sin lilla, genomskinliga hand åt notarien.

En lungsigtigs ihåliga hosta genljöd i korridoren.

Tamburdörren rycktes häftigt upp.

— Ehe-egyptiskt mö-örker i en sprucken glasburk.

— Mamma, mamma! — Det är pappa, som hickar derute. Hjelp honom in!

Stengolfvet återgaf ljudet af tunga, osäkra steg, och man hörde hur den inträdande törnade mot väggarna.

»Seså! Hva' f-n var det nu jag trampa' på. — Nora, kan du inte öppna dörren? Ser du inte att jag

Fru Edqvist satt lugn och orörlig, som om hon ingenting hört. Hon förändrade icke en min, utan såg nu som alltid en smula förvånad ut.

Kulander grep hastigt lampan, skyndade bort och öppnade dörren. Han såg en person stå och famla efter ingången. Under armen höll han ett litet gult skrin — en barnlikkista.

— God qväll, Edqvist!

— Hva', ä-är det du, Kulan. Här kommer jag. Ser du hva' jag har under a-harmen?

— Ja, det ser jag. — Men jag tyckte det var någonting du sa' att du trampa' på.

Kulander lutade sig fram och lyste med lampan. Paketet i hörnet visade märke efter en smutsig stöfvel. Han satte ifrån sig lampan och började veckla upp tidningsomslagen.

— Kräk! — ser du hvad du trampat på?

— Hvad har jag!

Det lilla blåbleka liket låg inbyltadt i en smutsig handduk.

— Ser du hvad du har gjort? sade notarien och höll det af den tunga foten ohyggligt tillplattade hufvudet under ögonen på fadren.

En vidrigare anblick låter icke tänka sig. Ögonen, som pressats ur sina hålor, hängde och dinglade i sina nerv- och muskeltrådar, likt ett par antenner. Hjernan tjock och klabbig, rann fram ur näsa och öron.

Den olycklige vacklade.

Likkistan gled nu undan hans arm och föll med en sådan skräll i golvet, att det gaf eko i hela den gamla bygnaden.

— Svara! Har du eller din hustru lagt ut liket i förstugan?

— Jag. Men det var hon som sa' att han redan luktade.

Kulander nedlade liket, kastade sig sjelf på knä och försökte att med händerna om möjligt återgifva hufvudet den ursprungliga formen. Sedan detta någorlunda lyckats honom tog han handduken och började omsorgsfullt borttorka blodet. Då kände han en liten hand på sin

skuldra. Det var Anna, som lockats ut af skrällen.

— Stackars Nils, så han ser ut! Stoppa in hans små ögon, så är du snäll. Ögonen tåras på mig, när jag ser dem hänga ut så der.

— Gå in till mamma och bed att få duken, som hon fallar på.

— Jag skall komma med den.

Dörren stod på glänt. Det var fru Edqvist som svarade.

Kulander framtog nu ur frackfickan sin ännu obegagnade batistnäsduk, bredde ut den öfver det lilla hufvudet och slog en knut i hvarje hörn, så att den fastsittande vid halsen kringslöt hela hufvudet likt en hvit hufva, lindade sedan in liket i den halffällade domestikduk, som fru Edqvist räckte honom, skrufvade locket från kistan, dolde den blodfläckade handduken på botten under hyfvelspånorna, nedlade liket och skrufvade igen locket.

— Så der ja! Hvad säger fru Edqvist — skulle jag inte kunna duga till begravnings-entreprenör? Får jag be om lite tvättvatten!

Den unga frun tog lampan och gick förut. Hon syntes icke det ringaste uppskakad af det hon nyss bevittnat.

Hvilka nerver!

— Seså Edqvist, gå på nu så vi kunna få göra upp vår lilla affär se'n i förmiddags. Jag har ej tid att stanna längre. Hur kunde du

falla på den idéen att lägga ut barnet i tamburen, rättorna kunde ju släpat åstad med det. Jag förstår nog att det vid den här tiden är obehagligt att ha' ett lik inne i ett varmt rum, som bebos af tre personer, men ändå att veckla in det i tidningspapper och kasta ut det i förstugan, det är då för dj—t.

Han hade nu tvättat och torkat sina händer.

— Jag fick hundra kronor för din aqvarell, se här, räkna nu med all flit — men de tjugofem behåller jag. Ge hit pantbeviset på din hustrus ring, så ska' jag i morgon lösa igen den. För öfrigt behöfver du icke bry dig om någonting. Jag åtar mig att skaffa gossen i jorden. I morgon skall han bli bisatt nere i kapellet, och om torsdag efter aftonsången jordfastad. På fredag morgon efter nio har jag ledigt. Vi ta' då en droska och åka ut till Nya kyrkogården med honom och så får du ditt nummer och de penningar tillbaka som icke gått åt.

— Gud välsigne dig, Kulan. Du har hjertat på rätta stället — men jag, jag är en usling, en eländig, forfallen varelse Ja, jag har sjunkit djupt, rysligt djupt — men der — der ser du den djefvul som gjort mig till hvad jag är. Ser du henne, ja det är just den der, hon med den troskyldiga blicken och barnsliga uppsynen. — Ja, det är henne jag har att tacka för ett förfeladt lif och en förbannad själ Se nu hur hon vrider händerna, kastar sig och

gråter krokodiltårar. Sådana har hon gråtit kannvis, men tror du hon blifvit bättre för det. Nej! — Hvad mig beträffar, så gråter mitt hjerta dagligen blodiga tårar och de ta' sitt utlopp genom munnen. Tvi!

En klar blodstråle stod honom ur halsen. Kulander bleknade och ropade på ättika.

— Bah! sådana hvardagligheter är man vand vid här i huset.

Den olycklige, som nu kräkt spottlådan full, torkade sig om munnen, gick bort och öppnade skåpet samt drack några klunkar ur en flaska.

— Inte ättika, cognac heter min medicin, och den är bra, skada blott att man ska' bli så full deraf. Hade jag inte fått ett anfall i likkistmagasinet, hade jag inte gått in på krogen — och hade jag heller inte då kommit hem half-rusig och trampat på min stackars lille gosse

— Kulan, jag har inte många veckor qvar. Du har alltid visat mig vänskap som ingen — jag vill inte ta' min lefnads olyckliga hemlighet med mig i grafven; jag vill men först ska' jag visa dig en tafla.

Han ryckte undan det gröna skynket, som hängde öfver staffliet och blottade en halffärdig duk.

Kulander kände igen: »Frieriet».

— Jaså, det var sant, den här är inte färdig ännu. Nå, af den sorten har jag tillräckligt på lager,

Från ett hörn hemtade han en hand full aqvareller och några dukar. De återgafvo alla lika talangfullt, man skulle nästan kunna säga mäterligt, samma ämne: »Frieriet».

— Ser du den der unge mannen i hvita stråhatten och ljusa sommarkläderna. Känner du honom? Nej. Det är också nu tio år sedan porträttet var likt honom. Nu ha' kindknotorna alltför mycket gifvit sig ut och söndersprängt de ungdomsfriska dragen. — Du skakar på hufvudet, min bror. Jo, det är verkligen han, staccarn, som nu står framför dig — Kom, Kulan, lät oss gå ut.....

— Jochum, Jochum! — jag ber dig stanna, snyftade hustrun och klängde sig fast kring hans hals.

— Djefvul! — har jag inte tegat länge nog.

På Kungsholms bokhandels förlag har förut utkommit och finnes att tillgå i alla Skandinaviens boklädor:

Från Ungdomsåren.

Två berättelser.

Svenskt original

Af

Klm.

Innehåll:

Ett vikariat. — Elfvornas dans.

Pris: 1: 50.

Ur pressens omdöme anföres följande:

»De båda berättelser, som märket *Klm* sammanfört under titeln *Från ungdomsåren*, böra ej med tystnad förbigås bland de nyaste alstren af vår novellistik. Af en viss omogenhet i stilen, här och hvar skönjbar, synes, att man här har att göra med en begynnande författare; men innehållet fångslar vårt intresse och afgifver tämligen bestämda löften om en vacker utveckling. Förf. saknar synbarligen hvarken allvar eller inspiration, icke heller förmåga att gifva sina intentioner en dem motsvarande konstnärlig form, om än denna ännu behöfver en rikare och finare utbildning; och ur dessa studier från »ungdomsåren» synes oss sålunda anlagen framlysa så omisskänligt, att vi skulle beklaga, om ej förf. fortginge på en bana, så vackert beträdd. I synnerhet den senare af de båda berättelserna, *Elfvornas dans*, uppbäres af en verklig poesi, som både rör och intager.

Aftonbladet.

Lärobok

i

Elementarsång

för

Folkskolor, Elementarläroverk och Seminarier

af

P. A. Gohde.

Pris: karton. 1 krona.

Stockholms-Interiörer

af

Janne Bruzelius.

»Både ljusa och mörka taflor
af slående verkan.»

Kasper.

Innehåll:

I. Den 4 April 1877.

Prolog. — På k. teatern. — Sällskapet »B. L.» — D:r Grundström. — En familjeinteriör. — Källaren Lungmosen. — Stockholm nattetid. — Ekelund Son et Comp. — Rödlufvan.

Pris: 1: 25.

Ur pressens omdöme anföres följande:

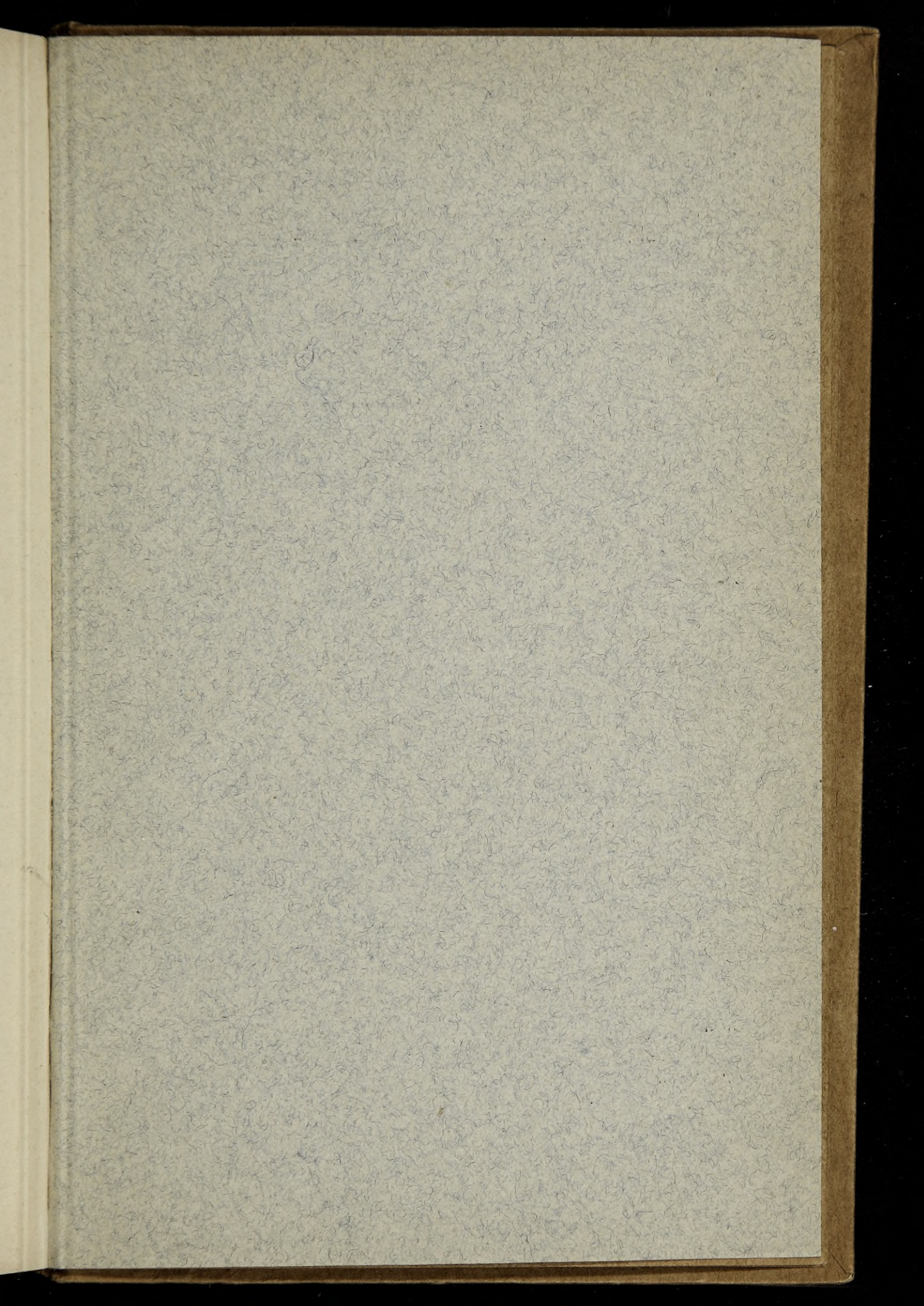
»Vi ha här en realist af renaste vatten. Det fordras mod för att följa honom på hans vandringar i de rikes sallar eller i lastens nästen och se all den moraliska ruttethet, som han obarmhertigt blottar. Men den starke skall draga nytta deraf; han skall manas till en ädel kamp mot eländet.

Det är dock icke blott dåliga karakterer, förf. skildrar, icke blott eländets hålor han för oss in i. Han bjuder oss ibland på en bit skär poesi, glindrande som en äkta perla bland en samling smutsiga glasbitar.

Händelsen utvecklar sig raskt, på blott några timmar. Den är spännande och högst talangfullt skriven.

Vi motse med den lifligaste nyfikenhet fortsättningen af dessa interiörer och önska, att förf. allt framgent måtte sätta blott sanning till ögonmärke för sina skildringar.»

Arboga Tidning.

Från *Kungsholms Bokhandels förlags-expedition* har förut utkommit och finnes att tillgå i alla Skandinaviens boklädor:

Stockholms-Interiörer

af

Janne Bruzelius.

»Både ljusa och mörka taflor af slående verkan.»

Kasper.

Innehåll:

I. DEN 4 APRIL 1877.

Prolog. — På k. teatern. — Sällskapet »B. L.» — D:r Grundström. — En familjeinteriör. — Källaren Lungmosen. — Stockholm nattetid. — Ekelund Son et Comp. — Rödlufvan.

Pris: 1: 25.

Ur pressens omdöme anföres följande:

»Vi ha här en realist af renaste vatten. Det fordras mod för att följa honom på hans vandringar i de rikes salar eller i lastens nästen och se all den moraliska ruttenhet, som han obarmhertigt blottar. Men den starke skall draga nytta deraf; han skall manas till en ädel kamp mot eländet.

Det är dock icke blott dåliga karaktärer, förf. skildrar, icke blott eländets hålor han för oss in i. Han bjuder oss ibland på en bit skär poesi, glindrande som en äkta perla bland en samling smutsiga glasbitar.

Händelsen utvecklar sig raskt, på blott några timmar. Den är spännande och högst talangfullt skriven.

Vi motse med den lifligaste nyfikenhet fortsättningen af dessa interiörer och önska, att förf. allt framgent måtte sätta blott sanning till ögonmärke för sina skildringar.»

Arboga Tidning.

Pris: 1: 25.